

ALENA CHUDÍKOVÁ

Majdalenka na zahrádce

Ilustroval Tomáš Řízek

© Alena Chudíková, text
© Tomáš Řízek, ilustrace
© PRO 2011

ISBN 978-80-89057-35-1

Jak se zahrádka dočkala	5
Jak zahrádka ožila	9
Jak zahrádka malovala	13
Jak zahrádka vychovávala	18
Jak se zahrádka nakypřila	22
Jak se zahrádka nakadeřila	25
Jak rajčátko zmoudřelo	28

JAK SE ZAHRÁDKA DOČKALA

Byl jednou malý domeček, tak pro jednoho, okolo domečku zahrádka a okolo zahrádky plot. Rostly v ní různé ovocné stromy a keře, také kytičky a zelenina.

Zahrádka byla dlouhou dobu opuštěná, a proto zanedbaná. Všude se roztahoval plevel, až se i cestičky ztrácely. Rostlinám zeleniny a kytiček se dařilo nejhůř. Plevel je tlačil, bral jim vše, co potřebovaly k životu. Půdu, vláhu, světlo, zbývalo jim jen maličko, sotva na živoření. O trošku lépe na tom byly keře ostružin, malin i angreštu, měly přece jen trochu více síly, aby plevelu odolávaly. Stromům houstly jejich koruny, takže spodní větve neměly dost sluníčka.

Zahrádka byla smutná, nikdo se o ni nestaral, a to ji bolelo. Toužila po dobrém hospodáři. Některé slabší rostlinky se už smířily s tím, že zahynou, ale jiné odolnější jim pomáhaly, aby se nevzdávaly. Tu kapičkou vody za sucha, stínem v letních vedrech, podepřením, či přikrytím za déle trvajících dešťů, jindy aspoň slovíčkem povzbuzení nebo pohlazením.

S pokračujícím časem však čím dál tím méně rostlin věřilo, že nějaký zachránce přijde a vysvobodí je z plevelového zakletí. Zahrádka chřadla a plevel se radoval.

A tu jednoho spavého odpoledne narušil ticho zahrádky jakýsi zvláštní zvuk.

„Co je to,“ probrala se zahrádka z dřímot. Rostliny obracely hlavičky ke stromům, které měly větší rozhled.

„To je auto,“ zvolala hrušeň, „A jede sem.“

„A co ještě vidíš?“

„Kdo to je?“

„Co veze?“ volaly rostliny o překot, přes plevel totiž moc neviděly.

„Počkejte. Slyšíte? Zastavilo.“

Zahrádka napjatě ztichla, uslyšela lidské hlasy, pak zaklapnutí, zatroubení a pak už jen zvuk vzdalujícího se motoru auta.

„Odjeli a nás tu zas tak nechali,“ hořekovala zelenina.

„Ale ne,“ uklidňovala zděšené rostlinky jabloň, „vidím děvčátko, má dlouhé zrzavé vlásky a nese v ruce tašku.“

„A co dál, co dál, řekni,“ prosily.

„Uvidíte samy,“ pravila již vesele, „jde do našich vrátek.“

„Jé, to je dobře,“ oddechla si zahrádka.

Všechny rostliny upřely pohled na vrátka, ani nedýchaly. Vrátko se se skřípotem otevřelo a Majdalenka, tak se děvčátko jmenovalo, vešla. Zahrádka si pozorně Majdalenku prohlédla.

„Jak je hubená!“ – „A bledá!“ – „A slabá, jako my!“ – „A má modré oči!“ – „Ale kouká do země.“ – „Ta se ale vleče, není nemocná?“ – „Asi ne, to by ležela v postýlce.“ – „Asi je po nemoci.“ – „To je ale chudinka, myslíte, že nám pomůže?“

Zahrádka byla jeden veliký otazník. Děvčátko kráčelo k domečku a rostliny návštěvníka pečlivě sledovaly, aby jim neunikl z pozornosti ani vlásek. Zarachotil klíč. Majdalenka vešla a dveře se zavřely.

Zahrádka se rozšuměla zvědavostí. A zatím, co si rostliny sdělovaly dojmy z prvního setkání s děvčátkem, seznámila se Majdalenka s kuchyňkou a pokojíčkem.

„Jéjej, tu je prachu a pavučin. A postýlka nevyvětraná. Budu to asi muset uklidit,“ vzdychla. „Neměla bych jinak kde spát. Hm, pan doktor řekl, že se tady doléčím a já musím uklízet. Co se dá dělat,“ rozhlížela se, „ale maminka říkala, že se zpěvem to jde rychleji, tak to zkusím.“

Začala zpívat a dala se do práce. Zahrádka poslouchala a přitom zapomínala na svoji bolest.

Netrvalo dlouho a v domečku bylo čisto. Podlaha vydrhnutá, postýlka vyvětraná a ustlaná, po pavučině ani památky, utřený prach, nádobíčko umyto a okénka se jen blýskala v záři podvečerního slunce. „Hotovo,“ prohlásila Majdalenka s uspokojením.

„Ale co to, co mi to tak kručí v břiše,“ zkoumala se. „Už to mám! Tak to je ten hlad, ale tu není nic k jídlu. Možná na zahrádce, ale... hm – tam bude jen zelenina, a tu já nerada,“ zarazila se.

„Mám ale hlad, tak musím něco sníst. Podívám se, co tu roste“ a vyšla ven.

„Jestlipak vůbec něco najdu, tolik plevele,“ až teprve nyní si všimla zanedbanosti zahrádky.

„Tu jsem!“ – „A já tady!“ – „Ode mne si vezmi,“ nabízela své plody zelenina.

„Aha, tady je mrkev, celer a petržel. A to jsou přece brambory, ale jaké mrňavé – už vím, uvařím si bramboračku, tu umím“ a s naplněnými kapsami u zástěrky spěchala do domečku.

„Vidíte? Potřebuje nás,“ hrdě hlásila zelenina. Zahrádka byla ráda, že děvčátku pomohla.

Majdalenka si uvařila polévku a s chutí jí snědla celé dva talíře. Překvapeně koukala do prázdného hrnce. „Doma jsem ujedla jen pár lžiček,“ divila se. Odložila hrnec a běžela k zrcadlu. „I tváře mi zrudověly!“ Usmála se na sebe. „Asi to bude pravda, že hlad je ten nejlepší kuchař.“

Otevřela dveře na zahrádku a zavolala: „Dobrou noc!“ Zahrádka šepotavě odpověděla. Začínala už věřit, že se jí s Majdalenkou bude lépe dařit a těšila se na další den.

